

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Død fra Loven.

„Jeg er ved Loven, død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud. (Gal. 3, 19)."

Over disse Ord skriver Luther i sin Forklaring over Galaterbrevet: „En Kristen er, naar man vil beskrive ham, et Guds Barn født af Evangeliiets Ord, hvilket er et Naades og Syndsforladelsens Ord, og har slet intet at skaffe eller bestille med nogen Lov, men er over Loven, over Synd, over Død og Helvede. Og ligesom Kristus er fri fra sin Grav, Peter fra sit Fængsel, saaledes er ogsaa en Kristen frigjort fra Loven. Og ligesom den opstandne Kristus er at regne med sin Grav, og den frigjorte Peter mod sit Fængsel og sine Lænker — saaledes er ogsaa en Samvittighed, som er bleven retfærdig ved Troen paa Kristus, at agte mod Loven. . . . Ligesom Peter ved sin Befrielse afdrar fra Fængslet, gaar frit derfra, hvorhen han lyster — saaledes bliver paa samme Maade en kristelig Samvittighed frigjort fra Loven. . . . Men derom ved og forstaar Kødets aldeles intet, hvorledes dette gaar til; thi det kan ikke tale eller dømme anderledes om Tingene end som det har lært af Loven. Men Aanden siger saaledes: Lad kun Loven anklage, Synden og Døden forføde mig saa meget, som de vil, saa vil jeg dog derfor ikke fortvivle; thi jeg har en Lov mod denne Lov, en Synd mod denne Synd og en Død mod denne Død.

Naar jeg derfor føler, at Synden bider mig i Samvittigheden, da opløfter jeg mine Øjne til Kobberslangen paa Korsset, min kære Herre Krist. Der finder jeg da en anden Synd mod min Synd, som anklager mig. Men den anden Synd er Kristus, min Herre, der skønt han ikke vidste af Synd, blev gjort til Synd for os, forat vi i ham, skulle være retfærdige for Gud (2. Kor. 5, 21). Denne Synd er saa almægtig, at den fordømmer min Synd og borttager og opluger den hele Verdens Synder. Jeg finder ogsaa Døden i mit Kød, som martret og dræber mig; men jeg har endnu en anden Død mod denne Død der atter er denne mindre Døds Død, atter korsfæster og opluger den.

Al dette sker ved den korsfæstede Kristus, paa hvis Skulder den hele Menneskeslægts Ulykke er lagt, Lov, Synd, Død, Djævel og Helvede, hvilke alle til Hobe maa dø i ham; thi ved sin Død dræber han dem alle. . . . Saaledes har vi paa alle Kanter sikre Beviser og gode faste Grunde, hvoraf man kraftig kan slutte, at kun Troen alene retfærdiggør os for Gud.

Indsendt af A. R.

Bibelen — en Folkebog.

Af H. P. Hansen.

Den store Apostel sagde til sin Søn i Troen: „Hvad du har hørt af mig for mange Vidner, betro det til trofaste Mennesker, som kan være dygtige ogsaa til at lære andre."

De apostoliske Skrifter blev paa det omhyggeligste opbevaret lige fra de første Tider.

De blev godkendt som ægte ved Sammenligning med Forfatternes egenhændige Haandskrifter, de blev overbragt af paalidelige Budbringere til de Menigheder, til hvem de var adresse- rede, de blev oplæst i de kristne Forsamlinger, de blev omhyggeligt afskrevne, vogtet med Skinsyge, bevaret endog under Livsfare og saaledes overleveret fra Slægt til Slægt som det eneste Lys, der kunde fordrive Tidens Mørke og lede den vandrende Menneskeheds Fjed ind paa Sandhedens og Fredens Stier.

Fra de tidligste Tider har Menigheden saaledes besiddet Vej-

ledning gennem skrevne Dokumenter af guddommelig Oprindelse. Det var stedse Frelserens Begrundelse: „Der staar skrevet," og han irettesatte de uvise Mennesker, om hvem det hedder: Dette Folks Hjerter er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne har de tillukket, for at de ikke skal se med Øjnene og høre med Ørene og omvende sig." Mennesker altsaa som var sløve af Hjerter til at høre det profetiske Ord.

De hellige Skrifter blev studeret af Børnene, og Apostelen fortæller os, at de er i Stand til at gøre Mennesker „vise til Salighed," at gennem dem det Guds Menneske kan blive „fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning." Da han skiltes fra Brødrene, der var udsendt fra Efesus, varede han dem mod de vare Ulve g mod Mænd, der talte forventede Ting, og han sluttede med at sige: „Og nu overgiver jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som formaar at opbygge eder og at give eder Arven iblandt alle de helligede."

De Sandheder, som saaledes blev overgivet til Menigheden, var paa Prent. Den mundtlige Overlevering var for usikker i Længden, Hukommelsen kunde svigte og tabe de Skatte, der var betroet den, men det skrevne Ord, der er spredt viden om, ændres ikke.

Det var uden Tvivl den guddommelige Plan at bringe „Guds Orakler" indenfor det almene Folks Rækkevidde, saa Mennesker fra Barndommen af ligesom Timotheus maatte kende de hellige Skrifter, som formaar at gøre os vise til Salighed.

I Overensstemmelse med denne Plan blev de hellige Bøger skrevne i det simpleste Sprog, Verden kender.

Ikke i Ægyptens Hieroglyfer, som paa Grave og Templer stod ulæst Slægt efter Slægt — i Aarhundreder var intet levende Menneske i Stand til at tyde dem, indtil moderne Forskere afslørede deres Hemmeligheder — Ikke i de syv eller otte Hundrede Kile-skriftegn, i hvilke Assyriens, Babiloniens og Persiens Litteratur har været laaset, begravet og glemt i mange Aarhundreder — ikke i Hindualfabetets 537 Bogstaver, i Tamulsprogets 247 Bogstaver eller i Abyssiniernes Sprog med de 208 Bogstaver — end mindre i de 43,960 forskellige Tegn, som har forseglet de kinesiske Vismænds Tanker og gjort det umuligt for almindelige Mennesker at tilegne sig et Førstehaands-Kendskab til dette Lands Litteratur. Men i det hebraiske Alfabetets 22 Bogstaver, som et Barn kan lære i een Time, og hvoraf nogle i deres gamle Form, som vi kender fra Moabit-Stenen, af et Skolebarn vilde identificeres med Bogstaver fra vort eget Alfabet. I al deres Simpeltid har de uafbrudt hævdet deres Plads i de paa hinanden følgende Slægters Erindring og Sjæle, uden for een eneste Dag at have været glemt eller tabt, medens andre Tunge-maals sammensatte Alfabet og Hieroglyfer i Aarhundreder har ligget i Forglemmelsens Grav.

Moseloven kræver, at hver Israelit paa sin Person skulde bære og paa sine Dyrstolper skulde indskrive visse Stykker af de hellige Skrifter. Dette Krav bidrog til at gøre det israelitiske Folk til et læsende Folk, og Simpeltiden af deres Alfabet og deres Sprog virkede i samme Retning og gjorde dem i deres andelige Udrustning skikkede til at tage Plads blandt de første i Nationernes Række.

Da det hebraiske Maal blev delvis glemt under det babiloniske Fangenskab og for det almindelige Folks Vedkommende erstattet med Aramæisk, maatte Esra, en skriftklog vel undervist i Loven, og hans Medhjælpere, der efter Sædvane læste op af Lovbogen, forklare Betydningen, saa Folket kunde forstaa Guds Ord.

Den jødiske Historiker Josefus fortæller, at da det store

Bibliotek i Alexandria ønskede Israels Lovbøger, blev de omhyggeligt oversat i det græske Sprog, og den hele jødiske Skriftsamling blev efterhaanden oversat paa det Sprog til Brug for de Jøder, der var mere fortrolig med den græske Tunge end med deres Forfædres Maal.

Den Overtro, der gør den troende Mohammedaner uvillig til at oversætte Korranen til et andet Sprog, eller som fører Folk til at fremføre deres Bønner og give deres Undervisning i et Sprog, den jævne Befolkning ikke forstaaer, har ingen Rod i den første Menighed.

Ved Evangeliedagens første Daggyr drog Helligaanden Om-sorg for, at troende Mennesker af alle Folk, der opholdt sig i Jerusalem, kunde høre om Guds underfulde Gerninger i deres eget Modersmaal, og Tungetalen, der var givet i denne Hensigt, gjorde god Tjeneste i den første Menighed.

Men da det krævedes, at den som talte i Tunger, skulde tie, hvis der ikke var nogen til Stede, som kunde udtyde den og da Apostelen erklærede, at han hellere vilde tale faa Ord, som kunde forstaaes, end ti Tusinde Ord i en ukendt Tunge, maa vi slutte, der tidlig blev draget Om-sorg for Oversættelsen af de apostoliske Skrifter til de forskellige Sprog der taltes af Folk, undertiden i fjerne Lande, som nu var bragt nær til ved Kristi Blod.

En Gudsyrlig hovedsagelig bestaaende af Former og Ceremonier, Dragter og Ritualer, Tegn og Symboler vilde blive omdannet, fordærvet, undertrykt ved Forfølgelse og hurtig glemt, efter et Slægtleds Forløb vilde Erindringen om deres Tegn og Symboler tabe sig; men en Religion, der grundede sig paa Kendsgerninger, skrevne Dokumenter, bekræftede Vidnesbyrd og originale Haandskrifter, en Religion, der hvilede paa guddommelige Ideer og inspirerede Skrifter kunde ikke saa let forlæres eller udslættes.

Saa længe en enkelt Afskrift af de hellige Bøger skjules i en Celle eller Hule, saa længe er der Mulighed for Undersøgelse og Genindførelse af den glemte Tro ved Henvisning til de gamle Dokumenter.

Medens derfor de Religioner eller den Overtro, der var indsluttet i Symboler og Ceremonier, berettet med udviklede Bogstaver og dunkle Hieroglyfer eller overleveret ved Hjælp af mundtlig Tradition er gaaet i Glemme, saa grunder Jesu Kristi Evangelium, sig paa autentiske og troværdige Vidnesbyrd og Dokumenter, og den har vedligeholdt sit fremadskridende Løb fra Slægt til Slægt ud over al Jorden, rodfæstet i de hellige Skrifter, Litteratur, Minder og Erfaringer af Jesu Kristi Tilhængere.

Der kan ikke være Tvivl om Betimeligheden og Betydningen af at give det jævne Folk den hellige Skrift paa deres eget Maal. Jøderne læste fra Begyndelsen deres Skrifter paa Hebraisk, men da de delvis havde tabt Kendskabet til deres gamle Sprog, blev disse fortolket og gengivet paa Aramæisk. Da Hebraisk og Aramæisk blev blandet under Fangenskab i Babilon skrev Daniel sin Bog i begge Sprog. Og da senere den græske Tunge blev den almindelige, blev Jødernes Skrifter oversat til dette Sprog og saaledes brugt af Jøderne. Apostlene samt Herrens selv.

Og da der oprettedes kristne Menigheder i Syrien, blev de helliges Skrifter ogsaa givet dem i deres eget Sprog, og da senere det latinske Element blev stærkt indenfor Kirken, blev de samme Skrifter oversat paa Latin af Hensyn til de Mennesker, som brugte dette Sprog. Og Oversættelsesarbejdet er gaaet videre i samme Spor op til vore Dage. Nye Alfabet er bleven opfundne, nye Sprog er bleven lært og skrevne, og nye Littera-

turer er bleven skabt, saa Guds Ord kunde række de ventende Nationers Øjne og Øren.

Vi kender fra Skriften, Luk. 4, 16—20; Ap. 5, 15, 21, at paa Herrens Tid blev Jødernes hellige Skrifter læst i talløse Synagoger hver Sabbat. Vi ved ogsaa, at i Tiden før Aar 65, da Paulus led Martyr døden, skrev han mange Breve, som Apostelen Peter sætter i Klasse med „de øvrige Skrifter," og om hvilke Paulus undertiden højtideligt byder, at „dette Brev maa blive oplæst for alle de hellige Brødre." Han gav ogsaa Anvisning paa, hvorledes forskellige Menigheder skulde bytte de Breve, som de havde modtaget fra ham „saaledes Kol. 4, 16, hvor det hedder: Naar dette Brev er oplæst hos eder, da sørg for, at det ogsaa bliver oplæst i Laodikenernes Menighed, og at I ogsaa læser Brevet fra Laodikea," se ogsaa 1. Thess. 5, 27.

Fra Justin Martyrs første Apologi, adresseret til den romerske Kejser, ved vi, at det var Skik blandt de første Kristne offentlig at læse fra de jødiske og kristne Skrifter ved deres Sammenkomster. Det hedder: „Apostlenes Erindringer eller Profeternes Skrifter læses, saa længe som Tiden tillader."

Fra Tertullian lærer vi, at omkring 200 fandtes endnu Apostlenes „autentiske Breve" og blev oplæst i de forskellige Menigheder, til hvilke de var adresserede. Tertullian henviser alle ærlige Spørgere til at undersøge disse Skrifter og nævner de forskellige Byer, hvor de kunde findes, navnlig Korint, Filippi, Tessaalonika, Efesus og Rom.

Fra Sidney, Mich.)*

Vi har saa haft Kredsmøde her i Menigheden og Anneksker. Der blev ikke holdt Møder paa mere end de to Steder, fordi der var lukket det tredje Sted, nemlig Edmore, paa Grund af „Flu." Møderne begyndte om Torsdagen den 12. i McBride, hvor vor Præst, Pastor N. Bentsen, bor. Om Fredagen havde vi saa Møde her i Sidney. Vi begyndte vort Møde om Formiddagen, hvor Pastor N. C. Pedersen, Trufant, talte og det blev saa tydeligt og klart fremlagt, hvorledes vi alle havde Guds Vrede over os, hvis ikke vi havde modtaget Naaden i Kristus.

Om Eftermiddagen var valgt til Emne „Kirken". Pastor A. Hansen, Greenville, fremlagde klart og i letfættelig Ord, hvad der kunde være og var til Hindrer for den danske Kirkes Fremgang; ligeledes hvad der skulde gøres for at værne og arbejde for dens Fremgang. Ordet var saa frit for alle baade Præster og Lægmænd, og der blev ogsaa sagt mange gode Ting om den Sag. Hvad der særlig blev lagt Vægt paa, var at det gjaldt om, at den enkelte tilhørte Kirken ikke blot i det ydre, men at man tilhørte Herrens Kirke, de Helliges Samfund, som er Guds Kirke paa Jord, og som man enkeltvis kun kan tilhøre, naar man kommer i Samfund med vor Frelser, den Herre Jesus. Der blev ogsaa af Lægmænd aflagt varme Vidnesbyrd.

Pastor L. Pedersen, Kredens Formand, havde vi ogsaa den Glæde at have iblandt os disse Dage, han er med Familie paa Rejse til Danmark. Han talte ogsaa Guds Ord varmt og indtrængende til os.

Lørdag og Søndag var Møderne bestemt til at afholdes i Edmore, men Herren vilde det anderledes, tænker jeg, der blev nemlig lukket som foran nævnt. Og der blev saa Møde i McBride om Lørdagen, hvor vi havde den store Glæde, Herren til Lov og Pris, at flere blev vakt; det er glædeligt! o, at der maatte ske mere af det saavel her som andre Steder; thi det er jo Guds Kirkes Formaal at hjælpe Synderne til Omvendelse og Tro.

*) Var bestemt for sidste Nr. men fik ikke Plads. —Red.

Søndag Formiddag havde vi saa Gudstjeneste og Altergang her, hvor enhver, som følte Trang dertil, kunde gaa op til Herrens Bord at hente Styrke og Kraft. Om Eftermiddagen blev der talt om Bøn, hvor alle Præsterne talte gode Ord. Pastor L. Pedersen blev af Menighederne overrakt en lille Gave paa 50 Dollars som Paaskønnelse og som Tak for hans Virken iblandt os her i Kredsen. Pastor N. C. Pedersen, Trufant, overrakte ham den og knyttede dertil et Guds Ord og en lille Tale. Saa til Slut havde vi et Møde paa Engelsk om Aftenen, hvor alle Talerne havde nogle gode Ord at sige.

Saa en Tak til de tilrejsende Præster og Stedets Præst, Pastor N. Bentsen, samt til Kvinderne; dem bør man ogsaa paaskønne, for det er ved saadanne Lejligheder dem, der maa gøre en hel Del Arbejde. Venlig Hilsen til alle Danskeres Læsere.

Valdemar Thomsen

Der er Lægedom i Graaden.

Der er Lægedom i Graaden, Taarer Gave er fra Gud. Græd af Glæde over Naaden, Græd kun Syndesorgen ud.

Naar vor Frelser maatte græde, Er det saa for os en Skam? Han, Guds Riges Sol og Glæde, Er vi bleven mer end ham?

Nej, vil vi ham følge efter, Sikkert tidt vi græde maa: For vor Troes svage Krafter Og vor Ulyst til at gaa.

I vort Kød bor intet godt Om vor Villie end er god, Vejen til vor Faders Slot Er dog vor Natur imod.

Først naar vi ved Jesus finder Frelste til vort Himmelhjem, Da ej mere Taarer rinder Faderen aftørre dem.

Chris Larsen,
Spencer, Ia.

LUCK, WIS.

Den bekendte Sygdom, som gaar under Navn af „Flu", har i Vinter gæstet mange Familier blandt Danskerne her oppe i Wisconsin Skove, men i en forholdsvis mild Grad. Dog har flere været temmelig haardt angrebne og der har været enkelte Dødsfald.

Efter kun faa Dages Sygeleje døde Mrs. Dora Hallgreen den 13. Feb. af „Flu", som gik over til Lungebetændelse. Dora Marie Amanda Larsen var hendes Pigenavn og hun var født 1889. Hun efterlader sig Mand og to Børn samt sin gamle Moder og en Søster og Broder. Pastor Axel Christensen forrettede ved Begravelsen, som foregik fra Hjemmet den 17. Februar.

Hugo Christensen, Søn af afdøde Carl Christensen, som har boet her i Luck, døde paa et Hospital i Minneapolis af Lungebetændelse og blev jordet den 3. Feb. ved Siden af hans Fader paa St. Peters Kirkegaard. Pastor Axel Christensen forrettede. Han efterlader sig sin Moder, Stedfader og fire Søskende.

Mrs. Anna Henriksen, Enke efter Christen Henriksen, Luck, døde den 23. Januar efter et langt Sygeleje. Hun var født i Estrup Sogn ved Grenaa 1847 og efterlader sig 7 Døtre samt en Søn, hos hvem hun havde sit Hjem. Hun tilhørte Menigheden i West Denmark paa hvis Kirkegaard hun blev stedt til Hvile. Pastor R. H. Ravn forrettede ved Begravelsen.

BERESFORD, S. DAK.

Det er nu længe siden vi har set noget i Danskere herfra, og dog kunde der jo altid være noget af Interesse at skrive om, men Grunden er vel den, at vor Korrespondent rejste fra os sidste Efteraar. Han var Medlem af Komiteen, som vi har valgt til at imødekomme Fremmede, som maatte komme her. Det var

træffende at „Del Rey Korrespondenten" kaller en saadan Komite „Vejlednings Komite" Vi har været i Vildrede med Navnet.

Undertegnede blev nemlig valgt ind i den Komite ved Menigheds Aars Mødet. Den bestaar nu af Pastor A. V. Neve og Martin Ebesen, samt Undertegnede. Men det var jo ikke om Komiteen, men om Forholdene her, jeg skulde skrive, og det er jo det vanskelige, Vejret, ja det har vel været her som i de nærmeste Stater, meget koldt op til Jul, og siden har vi ikke haft mange Solskinsdage, men megen Taage, og Graa-vejr, trods at vi bor „in the sunshine State," men vi ved jo, at vi faar Solskin og Regn, i betimelig Tid. Jeg har boet i og ved Beresford i 47 Aar, og siden „Græshoppe Aarene", har jeg aldrig set en Høst mislykket. Der har jo været Forskell i Udbytte, men Kvantiteten har altid været god.

Det er jo ikke underligt, at Landet her er dyrt, 10 Acres Land uden for Bygrænsen med en maadelig Bygning, blev solgt i sidste Uge for \$802.50 pr. Acre. Det er jo ikke almindelig Pris. Den almindelige er mellem 300 og 400 Dollars med nogenlunde gode Bygninger, der har knapt været saa megen Rift om Farme dette Aar, som i Fjor, Farmarbejdere har haft let ved at faa Plads for en Løn af fra 70 til 80 Dollars pr. Maaned. Tømmer og Malere faar fra 80 Cts. a \$1.25 pr. Time. Der har været en Masse Bygninger under Opførelse baade i By og paa Land det sidste Aar, og mange var ikke færdige da Vinteren kom, dels paa Grund af Mangel paa Hjælp. Andre maatte vente paa Materiale. Mange har arbejdet stadig hele Vinteren, og meget vil blive bygget i kommende Sommer. En Bankbygning har været under Opførelse snart et Aar. Den vil blive blandt de bedste og mest hensigtsmæssigt indrettede i Staten. Vi har under Opførelse et nyt Elektrisk Lys System, som vil koste Byen omkring \$60,000. En Is Fabrik er snart færdig, der vil blive i Stand til at levere Is, baade til vor egen og omliggende Byer. „Stock" har været solgt for at bygge et nyt Hospital, som sikkert vil blive fuldført igennem Sommeren.

Da vi har en stor skandinavisk Befolkning her, kunde der blive en god Plads for en dygtig dansk Doktor. Vi har igen i Aar haft Besøg af den „spanske Flu". Den synes dog ikke at have haft megen Udbredelse. Kirker og Skoler var lukket en Uge, men blev saa aabnet igen. Der var enkelte Dødsfald, men godt var det, at Sygdommen ikke spredte sig mere; thi det var næsten ikke til at faa nogen til at passe de syge. Vi har jo ogsaa Skyggesider at vise frem, f. Eks. naar vor rige og dybe Muljord, bliver rigtig opblødt, da har vi nogle skrækelige, ja næsten ufernkommelige Veje, men dette vil i nærmeste Fremtid blive raadet Bod paa, da Stat og County har taget den Sag i Haand, og allerede paa flere Steder gjort godt Arbejde. „King of Trails," en af de faa Hovedveje, som gaar igennem Landet fra Nord til Syd, gaar midt igennem Beresford. Arbejdet paa den vil blive optaget til Sommer, og naar den bliver færdig vil den give os en udmærket Automobil Forbindelse med mange Stater, da den overskærer alle de mange Hovedveje, som gaar Øst og Vest. Ja vi har det godt i S. Dak. Naar jeg tænker paa de første Aar her, — ikke et Hus i Sigte, ikke en Busk af nogen Slags, og nu, ja, hvor har Herren dog spredt Velsignelse ud over Landet. Og det bedste af alt — vi har et hyggeligt og smukt Guds Hus, hvor Ordet forkyndes og Sakramenterne forvaltes. Maatte Guds Godhed faa drage Synderne hen i hans Naades Samfund, og fylde hans Børns Hjerter med Taknemmelighed baade for de timelige og